

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277248416/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

ker det nøgne Sværd med Fæstets Kors —: den Lov, der byder, at der skal være Fattige, for at der kan være Rige . . .? Jeg forstod det med Et, den Gang da jeg hørte de Ord udgå af hans kyske og strenge Mund, at han var selve den officielle, korskrønedes Verden, Eberhard havde villet ruste mig mod, den, der behøvede mig og behøvede et Blad som dette — som Grundlag, som Kælder . . . eller Ventil.

Og næste Dag sad jeg igen ved Bordet, der var opfyldt af skærede, brændevinsosende Flasker og uappetitelige Madrester, mellem en rusten Kakkelovn og en uredt, sortbrun Dobbeltseng. Ti „Kontoret“ var tillige Spise-stue og Sovekammer for Redaktøren og det Pigebarn, han tilfældigt hentede ind fra Gaden.

Jeg forsøgte at tænke på Eberhard, der havde boet i Skøgernes Hus, men jeg vidste, der var ingen Sammenligning. Hvad havde han ikke renset dér! mens jeg — Det eneste, jeg kunde udrense, var Trykfejlene — og således gjorde jeg Bladet end lettere tilgængeligt for hver den, der havde en Halvskilling i sin Lomme, og vandt mig derved min egen . . .

Jeg sagde mig, at jeg med den holdt mig oppe og borte fra hin min Bedstefaders Trappe, hvor jeg efter hans Ord skulde ende, og at denne min Synd var intet imod, om jeg havde gjort ham til Vilje.

Men jeg anrøbte Gud at en Nød som aldrig før, at han vilde udfri mig fra det Kød, der tvang min Sjæl til dette, som var den for tungt.

Tre Måneder havde jeg alt været på dette Kontor, men aldrig havde jeg dog følt min Nød, hin for Mennesket ufattelige Tvedragt mellem Ånd og Kød, som nu jeg hin Oktoberaften, nær Årsdagen for Eberhards Død, stod i denne Stue.

Men med et så opmærksomt Udtryk i det furede Ansigt lyttede Professor Honorius efter mit Navn, da Adam præsenterede mig, og så forskende rettede han disse halvslukte og dog så stærke Øjne på mig, at jeg sitrende spurgte mig selv, om der da også hos mig var noget at agte på, noget, der også gav mig Ret til at komme i denne berømte Mands Hus.